

společníků. Mělo-li by tedy dojít ke změně společenské smlouvy v ten smysl, že by k převoditelnosti podílů stačil souhlas společnosti, jednatelů, v jejichž obor by pak spadalo konkrétní udělení neb odepření souhlasu, musil by býti vykázan k této změně souhlas všech společníků (§ 50 čtvrtý odstavec zákona č. 58/1906). Nelze ovšem přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že by jednatele směli postupovati bez ohledu na zájmy společníků, pokud se týče společnosti, i kdyby to bylo k její škodě, aniž by měli zodpovědnost. Jest naopak povinností jednatelů, by o udělení souhlasu rozhodli s péčí řádného obchodníka za plné zodpovědnosti (§ 25. uved. zák.). Není tu podmínek § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.

Čís. 8853.

§ 364 c) obč. zák. vztahuje se jen na zákazy práva soukromého, nikoliv na zákazy práva veřejného, najmě na případ, uložen-li ředitelstvím státních velkostatků při prodeji pozemku u provádění pozemkové reformy zákaz, by nebyl zkrácen veřejný zájem při provádění pozemkové reformy.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, R II 125/29.)

Trhovou smlouvou ze dne 13. listopadu 1925 zavázal se kupující František O. použití koupené parcely výhradně ke stavbě rodinného domku a dále, že během příštích deseti let neprodá koupený pozemek osobě druhé bez souhlasu ředitelství státních velkostatků. Knihovní žádosti, by na nemovitosti, stížené zákazem prodeje, bylo vloženo vlastnické právo ve prospěch Josefa S-a, soud prvního st. l. v. vyhověl, máje za to, že zákaz prodeje bez souhlasu ředitelství státních velkostatků vzhledem k ustanovení § 364 c) obč. zák. jest bezúčinný, rekursní soud knihovní žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

§ 364 písm. c) obč. zák., jenž jest stěžejním důvodem stížnosti a podle něhož smluvní neb testamentární zákaz zcizení působí proti třetím osobám jen tehdy, je-li založen mezi rodiči a dětmi nebo mezi manželi, vztahuje se, jak již v rozhodnutí č. 7148 a 7672 sb. n. s. vysloveno a jak již výslovný předpoklad, že jde o zákaz smluvný nebo posledním pořízením uložený, dokazuje, jen na zákazy práva soukromého, nikoli tedy na zákazy práva veřejného t. j. takové, jež jsou dány v zájmu veřejném na rozdíl od zájmu pouze soukromého, jakým je právě zájem osob jmenovaných v cit. § (manžela a rodičů neb dětí). To dokazuje § 14 III. novely, že zákaz zcizení ve prospěch státního fondu pro péči bytovou nebo pro jiné nařízením poznačené fondy působí bezvýjimečně i proti třetím osobám. Takový veřejný zájem hájí zpravidla již zákon, a nařizuje tedy zákaz zcizení již sám, jakž učinil čl. I. č. 4 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 311 sb. z. a n. proti drobným dlou-

holetým pachtýřům jako nabyvatelům půdy, ukládá veřejnému úřadu, by takový zákaz vydal, jakž učinil § 23 příd. zákona, avšak tím není řečeno, že ho nemůže úřad hájiti také ve smlouvě soukromoprávní, jak se stalo právě také zde, kde v kupní smlouvě ze dne 13. listopadu 1925 prodávající úřad, ředitelství státních velkostatků, v zastoupení čsl. státu v čl. 2 uložilo nabyvateli (autoru stěžovatele Františku O-ovi) závazek, neprodati pozemek koupený během příštích deseti let druhé osobě bez souhlasu ředitelství. Tento závazek uložen jest zřejmě v zájmu veřejném, protože jej ukládá stát, t. j. jeho jménem úřad, jenž ovšem žádného zájmu vlastního na tom nemá, takže to může býti právě jen zájem veřejný, který úřad ten hájiti má, zájem státní, a ptáme-li se, jaký zájem veřejný to jest, uhádneme snadno, že, nejde-li tu o zákaz zcizení ve smyslu § 8 (2) a (3) zákona o stav. ruchu ze dne 25. ledna 1923 čis. 35 sb. z. a n., na nějž se finanční prokuratura ve svém rekursu odvolávala, že to je zájem týž, jaký má stát na stejném zákazu i při přidělu převzatých zabraných pozemků a jaký hájí tedy sám zákon v § 37 příd. zák. pokud se týče Státní pozemkový úřad ukládaje podle § 23 příd. zák. přidělcům zákaz zcizení. Jest to zcela patrné, neboť jest to jen zkrácené přejímací a přidělové řízení, na místo totiž aby byl Státní pozemkový úřad podle § 37 násl. náhr. zák. převzal od ministerstva zemědělství dotyčnou půdu a přidělil ji uchazeči, prodalo ji ministerstvo zemědělství svým podřízeným úřadem nabyvateli, ale, aby veřejný zájem sledovaný pozemkovou reformou nebyl zkrácen, vymínilo si totéž, co by si byl musil vymínit podle § 23 příd. zák. Státní pozemkový úřad, k čemuž sluší odkázati i na zákon ze dne 17. února 1922 čis. 77 sb. z. a n.

Čís. 8854.

Odkladu zajišťovací exekuce (pro budoucí výživné) není na závadu, že byl již proveden ten který exekuční úkon (zabavení removitostí).

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, R II 126/29.)

Manželce byla proti manželovi povolena exekuce na movitosti k vydobytí výživného 1.000 Kč a k zajištění výživného pro dobu od 1. ledna 1929 do 31. prosince 1929 ve výši 12.000 Kč. Soud první stolice povolil odklad exekuce až do konečného vyřízení opozičního sporu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce, pokud byla povolena k zajištění výživného po dobu od 1. ledna 1929 do 31. prosince 1929, ježto exekuce k zajištění byla dne 10. prosince 1928 v přítomnosti obou stran vykonána zabavením předmětů uvečených v zájemném protokole a nelze proto již povolit odklad exekuce k zajištění.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, povolující odklad exekuce k zajištění.

Důvody:

Důvod rekursního soudu, že nelze povolit odklad exekuce k zajištění budoucího výživného proto, že byla již dne 10. prosince 1928 vykonána, jest právně mylný, neboť odklad má podle § 42 ex. ř. ten